

אמי ברכה (כהן) זילברהפט

אמי עלתה ארצה ב- 1936 יחד עם סבתא לאה, ישראל (סרול) ואסתר דודתי. הייתה לה היכרות מוקדמת עם אבי אבל קשרי הנישואין התרחשו בארץ בישראל.

יהושוע צבי ומינדל כהן, הוריה של אמי ברכה זילברהפט ניספו בשואה.

אמי הייתה עקרת בית ברוב שנותיה. בתקופת החיים ברחוב חגי 3, בירושלים, יצאה לעבוד לפרנסת המשפחה והשאירה את גידול ילדיה לסבתא לאה חמותה.

בישראל חיו אחותה גוטה וגיסה נחום שגיב שגרו בבית הכרם בירושלים. נחום שגיב היה ממציא שזיף "שגיב" שנקרא על שמו. לגוטה ונחום נולדו 3 בנים.

בתל אביב גר אחיה יוסקה (יוסף) כהן שגם עלה ארצה מספר שנים לפניו. ליוסקה ויהודית נולדו בן ובת.

בפולין נשאר הוריה ושתי אחיותיה הנשואות, חייקה ובעלה שייע, רבקה ובעלה יצחק. כולם ניספו בשואה.

בבואה ארצה החלה אמי ללמד בחוה החקלאית של רחל ינאית בן צבי, אשתו של נשיא מדינת ישראל השני, יצחק בן צבי. בירושלים ההכרות עם אבי הפכה לרומן והם נישאו ב- 19.3.19. אמי למדה בגימנסיה "תרבות" בווילנה והייתה אישה אינטליגנטית. היא הייתה בעלת אישיות אינטרוורטית שאיזנה את האקסטרורטיות של אבי.

יוסקה ויהודית כהן, גוטה ונחום שגיב, אחיה, אחותה, גיסה וגיסתה של ברכה אמי.

אני זוכרת אותה סורגת לי סודרים, שמלות וגם בגד ים מצמר שהתהדרתי בו בימי הקיץ כאשר ביקרנו את דוד יוסקה ודודה יהודית, אחיה וגיסתה של אמי, והלכנו לרחוץ בחוף ימה של תל אביב.

אמי ברכה זילברהפט עם גיסתה האהובה יהודית כהן.
ביום הולדת התשעים להורי. 2006.

היו לי שתי שמלות שתפרו לי, אחת לבשתי והשנייה הייתה בכביסה. הדומיננטית בחיי הייתה סבתא לאה. אמי לקחה לגן לבית הספר לכל אותם דברים שלא כללו אוכל. אדן החלון בחדר שלנו ברחוב חגי 3, ירושלים היה המקום האהוב עלי ועל אחי. היינו אכלנים גרועים. שם עשו לנו אווירון וסיפרו סיפורים ושרו שירים, אמי, דוד ישראל ואבי. על פולין אמי מעולם לא דיברה, היא טענה שלא נבין זאת.

ב- 1951 כאשר עברנו לרמת גן לביתנו שאבי בנה, ברחוב שלום ציון 5, אמי הפכה להיות אימא במשרה מלאה. עקרת בית במקצועה. היא ידעה להתמודד עם כלכלת הבית ועם הקשיים הרבים שהיו במצב של הכנסה צנועה. חיינו בשני חדרים וחצי כמעט באותה מתכונת כמו בירושלים. אבל יש הבדל גדול בין מגורים של 8 איש בשני חדרים וחצי וארבעה איש בשני חדרים וחצי. אחי ואני קבלנו את חדר השינה והורי ישנו בסלון עד אשר עזבנו אני ואחי את הבית בשנות ה- 60 של המאה שעברה.

הבית ברחוב שלום ציון 5, ברמת גן.

אמי הייתה פעילה בנעמ"ת וחברה בוועד הורים של בית ספרנו "עתיד". היא קלטה עלייה במיוחד מברית המועצות לשעבר. לאמא היה חוש הומור מפותח ועברית רהוטה והיא נהגה לכתוב ברכות מרגשות לכולם. היא השתתפה בתוכנית ברוקדייל לקשישים באוניברסיטת בר אילן והייתה גאה באופן שבו התפתחנו וגדלנו. שמרה על קשר קרוב עם אחיה בתל אביב ובירושלים ועם סבתא לאה ודודה אסתר שגרו בגבעתיים. השקיעה בלימודי האנגלית והייתה מאוכזבת כאשר ציפיותיה מילדיה לא מולאו. הייתה קרובה לנכדותיה וניניה. דאגה להכין להם אוכל. שלא תמיד הסתדר עם טעמן, כמו הקלופס הידוע לשמצה, אבל אף מילה על הגיפלטע פיש, החמין והכבד קצוץ. אני עבדתי ולמדתי וזה לא תמיד הסתדר עם הציפיות שלה: "אמא צריכה להיות בבית כשהילדים מגיעים מבית הספר", אמרה. היא "מילאה" את מקומי ובאה לביתי לדאוג למחסורן בהעדרי. כאשר הייתי בחו"ל, הוריי היו השמרטפים הנאמנים. עבורם לא הייתה שעה שאינה מתאימה, העיקר לספק את מבוקשינו.

טרבלינקה, מחנה ההשמדה, אבן זיכרון של העיר פרוזני, פולין.
תהילה ובנותיה דורית והילית מבקרות ומכבדות. 2016.

טרבלינקה, אבן הזיכרון לעיר אוטווצק, תהילה ובנותיה דורית והילית
מבקרות ומכבדות. 2016.

אני החזרתי להם כגמולם וכיבדתי אותם בזקנתם ודאגתי לכל מחסורם.
 הם נפטרו בביתם ונקברו בבית הקברות ביהוד שם התגוררתי.
 על מצבתה של אמי כתבנו "הטבעת בנו את חותמך".

קברם של הזוג ברכה ומשה זילברהפט. בבית הקברות ביהוד.

השנים 1951 - 1959

הבית ברחוב שלום ציון 5 רמת גן

ב- 1951 עזבנו את ירושלים ועברנו לרמת גן. אבי בנה את ביתנו הדו-משפחתי עם שותפו יונה זידלר. רמת גן החילונית הייתה שונה מירושלים עם אווירת הקדושה. מבית משותף לבית פרטי. מבית הספר "למל" לבנות בירושלים עברתי לביה"ס "עליות" ואחר כך לביה"ס "עתידי". הרגשתי כמו ילדת חוץ.

תהילה וברכה אמה בבית בשלום ציון 5 רמת גן. שנות ה-50 של המאה ה-20.

הייתי צריכה להתרגל לסביבה חדשה, לשכנות חדשה לחברות חדשות. את ברכה ואתי הירושלמיות המרתי בנילי, ורדה, רותי א', רותי ב' ועוד רשימה ארוכה. באותה תקופה עברו לרמת גן חברים של הוריי מירושלים, משפחת ונוטרה (בן ארי). משפחת זולברג, עברה לבאר שבע ומשם לתל אביב. ילדיהם הצטרפו למעגל החברתי החדש שלי. בת 10 בתחילת גיל ההתבגרות, חברה עניינה אותי יותר מאשר הלימודים. הצטרפתי לצופי רמת גן, גדוד הגליל. חניכה ואחר כך מדריכה.

גדלתי באווירה כפרית עם פרות מסביב. מולנו הרפת של משפחת פורר ומשמאלנו מפעל המדרגות של משפחת מנדלבלויט. היום שכונת גרין שינתה את פניה, במקום הבית הקטן עומד היום רב קומות. מהבית הדתי נשאר רק נושא הכשרות ואת התפילות החליפו הקפיצות בחבל, 5 אבנים וקלאס. גם ה"ליין קרישמה" שפרושו "תגידי קריאת שמע" כפי שנהגה סבתי לאה לבקש לפני ההליכה לישון או ברכת המזון, נעלמו מאורח חיי.

היום, שחלק מנכדותי אומרות קריאת שמע לפני השינה אני מאושרת. השירים בידוש התחלפו בישראל יצחקי, יפה ירקוני, שושנה דאמרי ועוד. ריקודי עם וריקודים סלונניים ומסיכות. הקשר היום יומי עם סבתי נפגע בגלל המרחק מרמת גן לגבעתיים.

תהילה בנעוריה, רמת גן, שנות החמישים של המאה ה-20.

לאחר שעזבנו את ירושלים נשארה סבתי לבד בדירה בחגי 3 ולא הסכימה לעבור אתנו. זה לקח כ- 6 שנים עד אשר נולד נכדה צחי בנה של אסתר בתה. היא נקראה לבוא ולטפל בו כדי שדודתי תוכל להמשיך לעבוד. מאוחר יותר הסתבר שסבתא יצאה לעבוד בסוכנות היהודית כמגישת תה. כאשר נשארה בגפה ברחוב חגי 3 ירושלים. סבתא לא בחלה בשום תעסוקה כדי לשרוד. היא לא תהיה נטל על כתפי ילדיה.

שנה אחת מתוך 6 השנים שסבתה לאה הייתה לבד בירושלים, נשלחת אני לגור איתה ולנסות לשכנע אותה לחזור איתי לגבעתיים לדודה אסתר. הנכד החדש צחי שכנע אותה יותר.

פרק ירושלים היה קרש קפיצה להתפתחות ולצמיחה עבור כולנו.

רמת גן וגבעתיים אפשרו התבססות כלכלית וחברתית.

למדתי בביה"ס "עתידי", סמינר על שם שיין בפ"ת ב- 1959 החל השרות הצבאי וההיכרות עם ברוך בעלי.

הבית ברחוב שלום ציון 5 היה בית חם, עם עצי פרי מסביב ודשא. גם בו עדיין היו ימי כביסה. הכובסת יפה באה והעמידה את הדוד עם הכבסים על מתקן של גדרי עץ באויר הפתוח. חדר הרחצה בירושלים התחלף בחדר אמבטיה בבית ברמת גן. הכביסה כובסה, הגיהוץ נעשה בבית. הפתילות התחלפו בכירים של גז וחשמל. דוד חשמל ודוד שמש במקום ארובת העצים. מקרר חשמלי במקום ארון קרח.

הייתה לנו מכונית ששמשה את אבי בעבודתו באזור גוש דן.

מצבנו הכלכלי השתפר ויכולתי להגשים חלומות של קניית בגדים ואביזרים.

השנים 1959-1962

הגיוס לצבא ב- 1959 וההיכרות עם מערכת חוקים ופקודות שיש לבצע, היו שינוי עכורי. הייתי רשמת בכתי דין צבאיים, שנה בפקוד דרום ושנה בפיקוד מרכז שם הכרתי את ברוך בעלי. אחרי שחרורי בדרגת סמלת, עבדתי במשרד הביטחון אצל אהרון ניב סגן ראש אגף כוח אדם ב- 1961.

ההיכרות והנישואין לברוך

ב- 1962 נישאתי לברוך. הכרנו כאשר ברוך היה קצין השלישות בפקוד המרכז, וארגן טיול למצדה. בשביל הנחש הוא תמך בי ועזר לי להגיע לפסגה. ומשם המשכנו לפסגה אחרת...
גרנו שנתיים ברחוב איינשטיין 2 ברמת גן. בקרבת הבית ברחוב שלום ציון 5. ברחוב אינשטיין, נולדה בתנו הבכורה שרון. נישאתי לברוך אחרי רומן של שנתיים. הקרבה הגיאוגרפית מבני ברק מקום מגוריו, לרמת גן מקום מגורי, הקלה עלינו את בניית מערכת היחסים הקרובה. אני הייתי בת 21 וברוך בן 31 פער הגילאים לא הווה מכשול עבורנו.
האלוף רחבעם זאבי, גנדי, ביקש מברוך לעברת את שמו מארבסמן לארבל. נישאנו באולם ז'בוטינסקי ברמת גן ב- 12.9.62. בחתונה מרגשת שבה נכחו בני משפחה, חברים ואורחים מהארץ ומחוצה לה.
המתנות המקובלות היו אז סיפולוקס, כלי כסף, צלחות ודברים אחרים שימושיים לבית.

הסמלת תהילה זילברהפט ורס"ן ברוך ארבל {ארבסמן}
בעת השרות הצבאי פקוד המרכז רמלה.

תהילה וברוך מתחתנים באולם ז'בוטינסקי ברמת גן, 1962.

השנים 1962-1997

הבית ברחוב הוורדים 39 גבעת אויה יהוד
 ליהוד עברנו ב- 1966 שרון, בתנו הבכורה, הייתה בת שנתיים. ביהוד
 נולדו יתר בנותינו: דורית, הילית ומיה.
 רחוב הוורדים ביהוד נחשב באותם ימים לרחוב של תושבי המעמד
 הבינוני, אנשים שהגיעו ליהוד מבחוץ. תמהיל מעניין של אנשי צבא,
 עובדי התעשייה האווירית, מורים, אחיות וכו'...
 הבתים צמודי הקרקע שנפרשו על גבי רחוב אחד ארוך יצרו קהילה
 שהיוותה תחושה של משפחה. (אחת גדולה).

הבית ברחוב הוורדים 39, ביהוד 1967.

הזיכרונות ממסיבות החגים שנחוגו כל פעם בבית אחר עולים וצפים.
 העובדה שיכולת להיכנס לכל אחד מהדיירים מבלי לקבוע מועד מיוחד

הקנתה הרגשה של חופש וחיבור רגשי עמוק. הכרת כל אחד, היית שותף לשמחות ולאבל.

בנותיי שנולדו למציאות הזאת גדלו בסביבה כפרית בין שדות מרעה. אבטיחים ומלונים השתרעו סמוך לגדר ביתנו בחלק המערבי שלה. מלון "אווה" היה מאחורינו.

הכל היה פתוח ויכולת לנשום חופש ואחדות. אחרי שרון (1964) נולדה דורית (1967) אחריה הילית (1970) ואחרי מלחמת יום כפור ב- 1974 נולדה מיה בת הזקונים שלנו.

ברוך היה איש צבא קבע ושרת במקומות שונים. רמלה, ירושלים לפני מלחמת ששת הימים ואחריה, קסטינה, שרם א- שייח, סיני, תל אביב, רמת גן, ובסוף שירותו כתא"ל קצין משטרה צבאית ראשי. אנחנו לא נדדו איתו לכל אותם מקומות בארץ.

היציבות הייתה חשובה לנו חכינו בסבלנות ובגעגועים לבואו מידי שבת שניה. במסיבת יום הולדת 85 של ברוך העלו בנותיי זיכרונות מילדותן ברחוב הוורדים ביהוד.

הבית ברחוב הורדים 39, ביהוד, 2017.

התחושה הכללית הייתה של אופוריה, אהבה והערכה רבה למה שהוענק להן ובנה אנשים נורמטיביים, ערכיים, אנושיים, אינטליגנטיים שהנתינה טבועה עמוק בתוכן. לקיחת אחריות אישית וקולקטיבית הוטמעה בהן. נופי ישראל, ההיסטוריה שלה, הטיולים המשפחתיים לאורכה ולרוחבה, הכבוד לאחר מעורבות קהילתית. הכל עבר מדור לדור. ברוך כיהן כראש שבט הצופים ביהוד בשנים 1979 - 1980 בהתנדבות. בנותיי היו חניכות בשבט הצופים ביהוד ואחר כך מדריכות בו. הן למדו בביה"ס "הרצל" ביהוד ואחר כך בתיכון מקיף יהוד. את אותו מסלול עושים עכשיו נכדיי. כשנישאו הבנות ועזבו את הבית עברנו ב - 1997 לקריית סביונים הסמוכה, לבית דירות בקומה ה- 11 של רחוב בגין 9 ביהוד.

אות הוקרה לברוך ארבל על תרומתו לשבט משואות צופי יהוד.

השנים 1997 - 2010

הבית ברחוב מרחוב בגין 9 קריית סביונים ביהוד
מהבית צמוד הקרקע לעבור לבית דירות היה מעבר לא פשוט.
צריך היה להתרגל לחיים חדשים לאורך חיים אחר, ובמיוחד לחיים עם
אדם חולה. ברוך חלה במחלת האלצהיימר. כל הבנות נישאו ונולדו
הנכדים, 12 במספר. הוריי התגוררו בגבעת שמואל ברמת אילן.
אני עבדתי, ברוך כבר לא. הייתי עובדת סוציאלית ואת זמני חלקתי בין
העבודה לטיפול בברוך ובמשפחה הענפה.

הבית ברחוב מרחוב בגין 9, קריית סביונים ביהוד.

הבית היה מוקד התכנסות לאירועי חגים וימי הולדת. כל ארבע הבנות גרו בקרבת מקום, דבר שאיפשר קשרים הדוקים בעידן של טרום הסלולריים.

אחד הדברים שאנחנו מאוד גאים בו זה הקשרים המשפחתיים ההדוקים שיש בין כולן. לא תמיד נמצאות יחד, אבל מרגישות את היחד בכל פינה בלב ובנפש.

בשנים הללו כשהילדים עזבו את הקן המשפחתי התמודדנו עם מחלת האלצהיימר של ברוך שנפלה עלינו כרעם ביום בהיר, לאחר שחרורו מהצבא. ברוך עבד כסוכן ביטוח כל עוד התאפשר הדבר. לחיות בצד המחלה האיומה הזאת צריך תעצומות נפש.

סבתא רבתא צירל וסבתא לאה לימדו אותי שכדי לשרוד צריך לקבל את ההחלטות הנכונות במצב נתון מתוך מגוון של בחירות אישיות.

אני בחרתי ל"חבק" את המחלה ולתת לברוך איכות חיים מרבית, כשברו זמנית אני לא מוותרת על הבחירה בחיים הבריאים. היום כשאנו מוקפים ב-4 בנותינו ו-4 חתנינו ו-12 נכדינו, נראה שהמתכון הזה עשה את שלו, גם שמח גם עצוב.

שרון, דורית, הילית, מיה, חוגגות לאמא תהילה יום הולדת אוקטובר 2013.

השנים 2010-2017

הבית ברחוב דרך איילות 12 גני תקוה

ב- 2010 עברנו לגני תקוה. הצורך לאפשר רווחה עם אדם חולה הצריכה דירה גדולה. מכרנו את דירתנו ביהוד ועברנו לדירה בת 5 חדרים בגני תקוה. איתנו מתגורר גם המטפל האישי של ברוך, ירמי מריאנו. המשפחה הגדולה שלנו יודעת לחבק ללטף ולתמוך. ואנחנו רוויים נחת מכנותינו ונכדינו שממשיכים את הדרך שהתווינו. מי בצבא כחייל בקומנדו גולני או כמש"קית ת"ש (תנאי שרות) 3 נכדותינו עשו ועושות שנת שרות בהתנדבות לפני השרות הפעיל. רובם בצופים חלקם בפעילויות ספורט אחרות כולל כדורגל. חוגגים יחד חגים, אירועים וימי הולדת. כל מפגש משפחתי כזה מוסיף עוד אנרגיה חיובית לכולם. ביתם פתוח כפי שהיה ביתנו, תמיד הראשונים להתנדב כספית ופיזית.

ברוך מקבל את אותות המשטרה הצבאית, מתא"ל גולן מימון בכנס קציני משטרה צבאית ראשים לדורותיהם. 2016.

תהילה זילברהפט - ארבל

נולדתי בשנת 1941 ימי המנדט הבריטי. את סיפור חיי בירושלים אפשר לסכם כחוויה מעצבת של חיי. לגדול כבת, נכדה ונינה בכורה זוהי חוויה שבונה אישיות שנטועה היטב בקרקע. הרבה ציפיות ממך וגם אכזבות. חלק מהחיים.

תהילה ארבל, מראה עכשוי.

הבסיס - הישרדות ובחירות נכונות. מימי הצנע ליכולת כלכלית גבוהה יחסית, מבית ספר לבנות "למל" בירושלים לביה"ס החילוני "עתיד" ברמת גן. סמינר חילוני ע"ש שיין בפ"ת, שרות בצבא עד דרגת סמלת, עבודה במשרד הביטחון, נישואין, לידת 4 בנותיי ועבודה התנדבותית עם ילדים חרשים אילמים בביה"ס "ניב" בתל אביב. הייתי מזכירת אגודת ידידי ביה"ס. ניהלתי בית שהצריך גם אמא וגם אבא (ברוך היה בצבא)

כשמלאו למיה בתנו הקטנה 5, יצאתי לעבוד. הקמתי עסק למכירת בגדי ילדים בפ"ת. לאחר סגירת העסק שימשתי מזכירת ביה"ס הרצל בשכונה. משם המשכתי ללימודים באוניברסיטת בר אילן - תואר ראשון ותואר שני בעבודה סוציאלית. עבדתי 28 שנים עד פרישתי מאגף הרווחה ביהוד כמנהלת המדור לעבודה קהילתית וקליטה. למדתי טיפול בפסיכודרמה במשך 3 שנים, לימודי תעודה בסמינר הקיבוצים. עם מותה של אמי ב- 2007 הפסקתי לעבוד והמשכתי לטפל באבי הקשיש משה זילברהפט ובבעלי ברוך החולה.

תמרי בילדותה כפי שצולמה על ידי סבתא תהילה.

סידור פרחים של תהילה ארבל.

בשנות ה-30 לחיי אחד מתחביביי היה סידור פרחים. עברתי קורס מקצועי ועסקתי בתחום. קישטתי את הבמות בחגיגות הסיום של התיכון ביהוד, בו למדו בנותיי, ובכל אירוע שהתרחש הן במקום עבודתי והן בביתי. סידור פרחים זה תחביב צבעוני שמרגיע את הלב והנפש. היצירתיות הזו תאמה את אישיותי. ברכות הימים למדתי גם את נושא הצילום שגם אותו אני מתעתדת ללמוד בצורה מקצועית. אני מתעדת את משפחתי לאורך השנים ויעידו על כך 58 אלבומי תמונות שבביתי ולמעלה מ- 6000 תמונות שבמחשב שלי.

ברוך (ארבסמן) ארבל

ברוך נולד ב-1931 בברלין לגוסטה והרמן ארבסמן. המשפחה מנתה שלושה ילדים, רות הבכורה ושני התאומים ברוך ומרדכי.

בבא גוסטה וסבא הרמן ארבסמן עם הנכדים.

ברוך עלה ארצה עם משפחתו ב-1933. מקום המגורים הראשון של משפחתו היה בשכונת זכרון מאיר שבבני ברק. המשפחה התמודדה עם קשיים כלכליים וברוך נרתם לעזור. במקביל הוא גם למד אך לא סיים את לימודיו. מאוחר יותר עברה המשפחה להתגורר ברמת גן. ברוך התגייס לגדנע ואחר כך ללוחמי תש"ח (קבל אות לאחרונה). המשיך ליחידת הכלבנים שהוקמה וממנה עבר לחיל המשטרה הצבאית בה החל את שרותו הסדיר ופרש ממנה ב-1980 כקצין משטרה צבאית ראשי. שירותו הצבאי של ברוך התאפיין במגוון רב של תפקידים כולם בתחומי השלישות ומשאבי אנוש. חטיבה 7, חטיבת 14, הנח"ל, מנהל הסגל בשלישות הראשית, מחוז ת"א, משטרה צבאית בת"א, ירושלים חיפה והקריות, שרם א-שיח התפקידים שונים ובדרגות שונות.

במהלך השרות נשלח ללימודים בבית הספר לפקוד ומטה (פו"מ) וללימודי תואר ראשון באוניברסיטה בבר אילן - סיים את לימודיו במדעי המדינה ובמנהל ציבורי וחזר לצבא אחרי מלחמת יום כפור. במהלך השרות תרם בהתנדבות מזמנו לשבט הצופים ביהוד. וכיהן במשך שנה כראש השבט (1979-1980). עם שחרורו מצה"ל עבד כסוכן ביטוח עד אשר חלה במחלת האלצהיימר ב-1997. החיבור הזוגי בנינו אפשר לכל אחד מאתנו להשפיע על האחר ולתרום את התרומה הייחודית שלו לחיבור הזוגי.

ברוך ארבל מתמנה לקצין משטרה צבאית ראשי ומקבל דרגת תא"ל.

Hilit. I just spoke with your mother. She wanted the article I wrote about Baruch for a project she is doing with Maya's daughter
 She asked me to send you this and ask you to print it

כשפגשתי את ברוך...
 יוני 1986 – קנתי כרטיס טיסה לישראל ללא תוכנית מוגדרת מה אעשה שם כשאנחת. מעולם לא הייתי בישראל, לא ידעתי עברית ולא הכרתי בה איש. הכותבת היחידה שהייתה עמי הייתה של מרכז התנועה הקיבוצית בתל אביב. ידעתי שאני רוצה להעביר את הקיץ בהתנדבות בקיבוץ בישראל שטופת השמש.
 לא תיארתי לעצמי שהחיים שלי השתנו לחלוטין בגלל מקום הישיבה שלי במטוס ליד אדם בשם ברוך ארבל.
 אני לא זוכר הרבה מהשיחה של ברוך ושלי במהלך השעות של הטיסה, אבל אני זוכר בבהירות שברוך שאל אותי מה אני מתכנן לעשות שאנחת בישראל. אני השבתי לו בתמימות שאני מתכוון ללכת למשרד של הקיבוץ, אבל הוא הסביר לי שאנחנו ננחת ביום שישי בשעה 5 בערב. ערב שבת. כל המשרדים יהיו סגורים עד יום ראשון בבוקר. האדם הזר הזה אמר לי: "בוא איתי הביתה לשבת ואני אסיע אותך לתל אביב ביום ראשון בבוקר". חשבתי שהוא משוגע. אדם זר מזמין ילד בן 17 להתארח בביתו לסופשבוע. למרות שחשבתי שהוא משוגע, נתתי לברוך להוביל אותי ולעזור לי בביקורת הדרכונים, ולא הרבה אחר כך מצאתי את עצמי יושב לצידו בטקסי בדרך לביתו. ארץ זרה, שפה זרה. זה היה כאילו הגורל מדריך אותי ללכת בעקבות ברוך.
 אני זוכר שהגענו לרחוב הורדים ביהוד, כאילו זה היה אתמול. תהילה והבנות באו לברך את ברוך בשובו מנסיעת ספקים בארצות הברית. הם מצאו לי נער אמריקאי צעיר. נכנסנו לתוך הבית להתארגן לקראת

ארוחת השבת, ומסלול החיים שלי השתנה. הגורל הוביל אותי לזרועותיה של משפחת ארבל: ברוך, תהילה, שרון, דורית, הלית ומיה.
 אני לא אדם דתי בכלל, אני לא בטוח אפילו אם אני מאמין באלוהים, אבל אני בטוח שחך עליון כלשהו הפגיש אותי ואת ברוך בטיסה ההיא, והכניס אותנו לתוך חיי. ברוך ומשפחת ארבל אימצו אותי אל חיקם, והתייחסו אליי כאילו הייתי חלק מהמשפחה. המפגש עם ברוך לימד אותי מהו חום ופתיחות ישראלית.
 התאהבתי במשפחה הזאת והם הפכו להיות מודל לחיקוי עבורי.
 בכל השלבים שעברתי: הלימודים באוניברסיטה בירושלים, השירות הצבאי, הקמת משפחה משלי.
 בישראל, ברוך וכל משפחת ארבל תמיד היו לצדי כדי לעזור לי ולהדריך אותי כיצד להיקלט בהצלחה בישראל. ביליתי שבתות וסופי שבוע רבים אצל משפחת ארבל, הם נהיו המשפחה שלי בישראל לפני שהקמתי משפחה משלי. סיפורינו סופר כבר אין-ספור פעמים: כיצד ברוך מצא את בנו המאומץ בטיסת אלעל לישראל.
 ידעתי שברוך היה גאה בי. הצעיר האמריקאי שפגש בטיסה נהיה אזרח ישראלי מן המניין שיצר משפחה משלו בישראל. הוא עזר לי להפוך להיות ציוני שאני היום.
 רציתי להוקיר תודה ולכבד את ברוך בכך שביקשתי ממנו להיות עד בחתונתי. חתימתו נמצאת בכתובה שלי ומסמלת עבורי את זה שחינו שלובים יחדיו לתמיד

מכתבו של ג'ון רבינוביץ לברוך ארבל במלאת לו 80 שנה.

הסיפור של ג'ון רבינוביץ אומר את הכל על העולם שבו חיינו והערכים שהובילו אותנו והתרומה הייחודית שלנו למשפחה ולחברה בישראל. ג'ון רבינוביץ בחור צעיר אמריקאי בשנות ה-20 המוקדמות לחייו. הגיע לישראל ב-1986. ג'ון וברוך ישבו יחד בטיסה מניו יורק לישראל. היה זה אחד מימי השישי של חודש יוני 1986.

ג'ון לא ידע עברית. שיחת החולין הובילה את השניים לאחר הטיסה לביתנו ברחוב הוורדים ביהוד. הופתענו לראות את ברוך נכנס הביתה ואיתו נער צעיר. מהר מאוד הבנו שברוך הזמין את ג'ון לסעודת השבת. תוכניתו של ג'ון הייתה ללכת למלון ולנסוע לדגניה א' בה אמור היה להתנדב. הסברו של ברוך שהכל סגור ביום שישי ושבת שכנע את ג'ון להתארח בביתנו. האירוח נמשך מעבר למצופה, בינתיים הייתה לו הזדמנות להשתתף בחתונת בתנו הבכורה שרון.

לאחר מכן נסע ג'ון לדגניה א' בה שהה במשך חודשיים. הוא חזר לארצות הברית והחליט לעלות ארצה כעולה חדש ב-1990.

ג'ון הלך ללמוד לימודי תואר שני באוניברסיטה העברית בירושלים בתחום יחסים בינלאומיים. ג'ון היה בן בית אצלנו ואנחנו הקלנו עליו את הקליטה בארץ. ציידנו אותו בדברים שהוא היה זקוק להם בדירה המושכרת שבה גר. לאחר הלימודים התגייס לצה"ל ושרת במחנה עופר. ג'ון המשיך אחר כך לעשות מילואים כמשק שלישות בגדוד קרבי. באוניברסיטה הכיר את מיכל, נשא אותה לאישה והקים את ביתו בכפר סבא 1998. ברוך היה עד בכתיבת שטר הקידושין.

באותה התקופה נולדו שתי בנותיו, מיה ורומי. מאוחר יותר שלחה אותו חברה ישראלית שבה עבד לשנתיים לארצות הברית. ג'ון היה ממש בננו החמישי בכל המובנים ואנו גאים על כך. מבחינתנו הוא חלק מסיפור חיינו.

הביקור בפולין אפריל 2016

פולין היתה עבורי שם נרדף, לטוב ורע סימולטנית. אבי הצליח להעביר לי את חוויותיו מילדות מאושרת של בית בתוך יער השוכן לא רחוק מפסי הרכבת, פסטורליה אמיתית. בצד הריצה שלו במרחבי היער והאהבה הרבה שהוקף בה והייתה מנת חלקו עד גיל 8. הוא חווה חוויות טראומטיות שקטעו את האושר עם מותו של אביו. טראומת האבל שלא עיבד "באתי בשנת אבל על מות אבי", היה אומר. טראומת הבית שהיה צריך לעזוב כדי להקל על אמו שסביבה התרוצצו שני ילדים נוספים, העצימה את הכאב. הנסיעה ארצה עם אישה זרה לסבתא שלא הכיר, דירבנו אותו לחזור לפולין שלאחר המלחמה ולבית בורשסקה 51 אוטווצק.

אבי הצטרף למשלחת הנוער של תיכון יהוד לפולין שבתי הקטנה מיה הייתה בין משתתפיו. מיה ואבי הגיעו לבית באוטווצק סבבו סביבו ולא יכלו להיכנס בגלל סרוב דייריו.

קברו של סבא רבא, הלל זילברהפט, אביו של סבא שבח. בבית הקברות היהודי בורשה פולין. 2016.

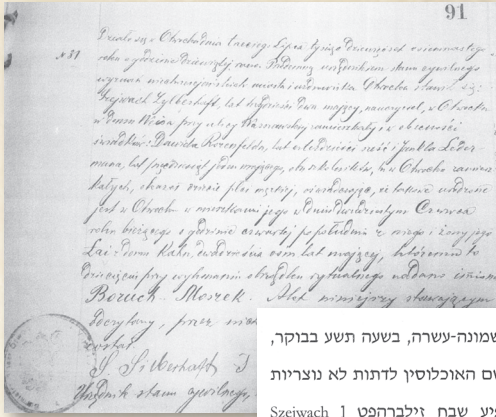
תהילה ובנותיה דורית והילית, ליד קברו של סבא שבח, בבית הקברות היהודי בורשה פולין. 2016.

גם קבר אביו לא נמצא על ידו בבית הקברות בוורשה. הניסיונות הכושלים החזירו אותו לטראומה ואותי הם הטעינו ברצון לבקר בפולין, לחזור למחוזות ילדותו ולמצוא את קבר אביו. כמה מנכדיי הצליחו למצוא את הקבר ולומר עליו קדיש. גם דודי סרול ודודתי אסתר הצליחו. עם הידע המוקדם והמטען הרגשי הרב הגעתי לפולין באפריל 2016. שנתיים אחרי מות אבי.

תהילה נוטעת עץ באחת הככרות של העיר ורשה. העץ ניטע במקום בו עמד ביתה של סבתא לאה, ברחוב שירוקובסקה 4 בורשה שלפני מלחמת העולם השנייה.

שתים מארבע בנותיי, דורית והילית, נסעו איתי. ביקרתי בבית באוטווצק רצתי, בין העצים שמסביב. בכיתי כאשר נזכרתי בתאורים שלו. הרגשתי כמה הם אותנטיים. הלכתי לבנין העירייה וקיבלתי את תעודת הלידה המקורית שלו. המלווה שלנו הצליחה לצלם את ההודעה המקורית על הולדתו שהייתה כתובה בכתב יד ציורי בפולנית בספרי מרשם התושבים מ-1918. הרישום נעשה כאשר סבי שכח בא לרשום אותו כתושב חדש. שזה עתה נולד.

**רישום בפולנית של פרט
הילוד משה זילברהפט
ב-1918,
במנהל האוכלוסין
בעיריית אוטווצק בפולין.**

ביום שלישי ביולי שנת אלף תשע מאות ושמונה-עשרה, בשעה תשע בבוקר, 31 בעיר אוטבוצק [Otwock], בפניי, פקיד מרשם האוכלוסין לדתות לא נוצרות של העיר ואתר המרפא אוטבוצק, הופיע שבח זילברהפט [Szejwach Zylberhaft], בן שלושים ושתיים, מורה באוטבוצק אשר מתגורר בבית של וייס [Weiss] ברחוב ורשבסקה [Warszawska], ובנוכחות העדים: דוד רוזנפלד [Dawid Rozenfeld], בן ארבעים ושש, וינקל לדרמן [Jankel Lederman], בן חמישים ואחת, שניהם מלמדים המתגוררים כאן באוטבוצק, והציג תינוק ממין זכר והצהיר כי התינוק נולד באוטבוצק, בדירתו, ביום עשרים ביוני שנה זו בשעה ארבע אחר הצהריים, ממנו ומאשתו לאיה [Laja] לבית כהן [Kahn], בת עשרים ושמונה, וכי לתינוק במהלך טקס דתי ניתנו השמות ברוך-מושק [Boruch - Moszek]. מסמך זה הוקרא למופיעים ונחתם על-ידם ועל-ידי.

ס. סילברהפט [S. Silberhaft] י. לדרמן ד. רוזנפלד
פקיד מרשם האוכלוסין, ראש העיר ורובלבסקי [Wróblewski]

חומת עולה עם סמל
של הרפובליקה הפולנית:
ראש העיר אוטבוצק
[לא קריא]

**תרגום מפולנית
לעברית של
מסמך רישום
הלידה של משה
זילברהפט.**

הביקור הנוסף בבית הקברות היהודי הגדול בוורשה, השלים את החוויה העצובה של הביקור. נעמדנו על יד קבר סבי שבח ואמרנו קדיש. סיפרתי לו את קורות המשפחה. גיליתי שבבית הקברות קבורים אביו הלל זילברהפט וקבורים עוד תשעת אחיו ובני דודיו של סבי ז"ל. חזרתי ארצה בתחושה שהצלחתי להתחבר לשושלת המרשימה של המשפחה הרב דורית שלי. זכיתי וזכו ילדיי, נכדיי והדורות הבאים.

מיה ויוסי נפתלי

מיה בתנו הרביעית (ילידת 1974) ויוסי בעלה (1968) הם ההורים של תמרי, איתה ועבורה נעשתה העבודה הזו. מיה ויוסי נישאו ב-1997, הם גרים בתל אביב ולהם ארבעה ילדים, מיקה (1999), רון (2001), תמרי (2005) ועומר (2007), מיה עובדת בתחום עיצוב הבית ויוסי תעשיין ומייצר תכשיטים.

צופים וכדורגל הם העיסוקים המרכזיים של ילדי המשפחה. תמרי תחגוג בחודש מאי את בת המצווה ולפנינו ילדה בוגרת בשלב ההתבגרות שלה, דמות מרכזית בכיתתה ומנהיגה שיודעת לקחת אחריות ומוצאת את מקומה בסדר הלידה במשפחה.

משפחת נפתלי. מיה, יוסי, מיקה, רון, תמרי ועומר.

סיכום

התיעוד המשפחתי הרב דורי הזה, נעשה בהתרגשות רבה, באהבה וכבוד לשושלת המשפחתית הענפה שלי.

כנכדה וכנינה במשפחה רב דורית, שחלקה נולד בפולין וחלקה בישראל, אני מתהדרת בתואר - צברית - דור ראשון שנולד בישראל. לגדול במערכת רב דורית, רב תרבותית, ארוכת שנים, בישמה את חי.

ממדי עומק ואושר העצימו את מערכת הערכים שלי. כשהטלפון הסלולארי דוחק את רגלי התקשורת הישירה והמושג משפחה נתון לפירושים אישיים, אני מאמצת אל חיקי את מה שהשאירו לי אבות אבותיי.

אני מצטטת את מה שכתב נכדי, תומר מרום, בהיותו בן 12, במכתב לסבא רבא משה זילברפהט לפני לכתו לניתוח השתלת קוצב לב בשנת 2009. כותב תומר: "אנחנו משפחה כמו אש, כל גחל תומך בשני, גחל אחד לבד לא יכול להבעיר את האש, בגלל זה אנחנו תומכים בך".

תומר בן ה-12 השכיל לחוש טעמה וחוזקה של משפחה מהי. המעברים שעשיתי בחיי תאמו את המודלים שיצרו עבורי סבתא רבתא, צירל וסבתא לאה.

יכולתי לראות בבירור כיצד שתי הנשים הללו הובילו והשפיעו על ההמשכיות וההשרדות של כולנו. כל דור יצא מחוזק מקודמיו ומניין הדורות במשפחתנו רק הולך וגדל.

אני תוהה מה תאמר נכדתי תמרי בת ה-12 על העובדה שסבתא תהילה חיה עד גיל 10 בחדר אחד עם אביה, אמה ואחיה. בלי טלפון סלולארי צמוד, בלי מקרר חשמלי, בלי גז (פתיליה של נפט), בלי מים זורמים באופן קבוע ובלי רכב צמוד.

"דור לדור יביע אומר" אומר השיר, ומאחורי כל זה מסתתר אושר גדול.

תהילה ודני בגיל ההתבגרות, בשלום ציון 5 ברמת גן.

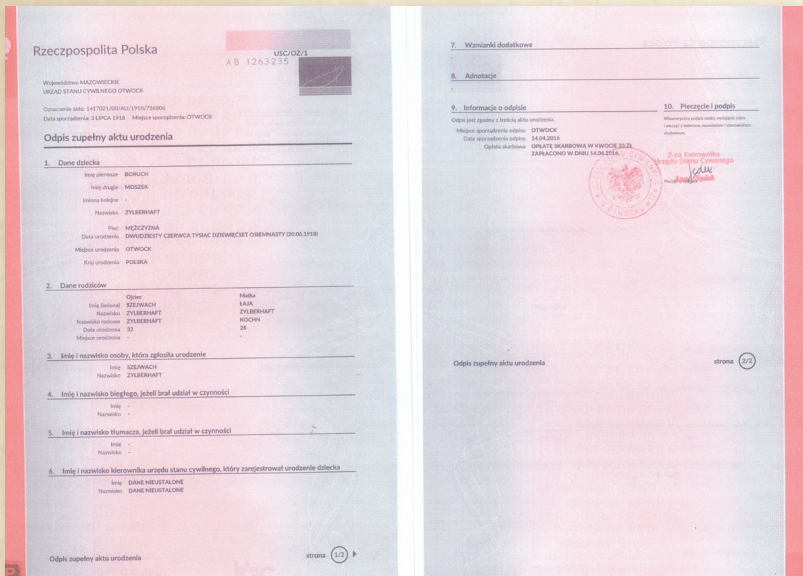
דני בן 60 ותהילה אחותו באה לחגוג איתו בניו יורק.

האחים לבית זילברהפט: משה, אסתר, ישראל(סרול) במסיבת יום הולדתו ה-90 של משה.

ברכה זילברהפט, סטודנטית באוניברסיטת בר אילן בתוכנית ברוקדייל.

תעודת הלידה של ברוך משה זילברהפט ב1918, אווטוצק פולין.

הכרת תודה של ארגון יד שרה לפועלם של משה זילברהפט.

הרבנים הקבילים והחונכים
 קבילים אלהן פיקון החבל
 ס"ר קי"ר הרבנים.

פרטים נוספים

בית היתומים בשנת 1927

הצגת הרישיון

Transferred from he.wikipedia - Original uploader was Ayadam at

הצגת התמונה
 File:Diskin1927.jpg
 נוצר: 1 בינואר
 1927

he.wikipedia

הנוכת הבית - בית היתומים דיסקין 1927

פרטי ההרשאה

יצירה זו היא ברשות הציבור (מחלת הכלל) כי זכויות היוצרים עליה פקעו בישראל.
 לפי חוק זכות יוצרים התשס"ח-2007. יצירה עוברת לרשות הציבור ב-1 בינואר של
 להראות עוד

בית היתומים דיסקין בשנת 1927. כאשר משה זילברפט נמנה על תלמידיו.

se	rz	nu	pl	imię	nazwisko	imię hebrajskie	imię ojca	imię męża	nazwisko rodowe	data urodzin (m/d/y)	data śmierci (m/d/y)	dodatkowe informacje	zr	
36	1	50	M	Silberhaft	Yehuda		Shevach			4/28/1877		aka Muranower		
36	1	51	M	Silberhaft	Hillel		Yehuda			3/30/1922		zyl lat 71		
37	2	37	M	Henoch	Silberhaft	Henoch	Avraham			12/6/1932		zyl 28 lat		
67	8	13	F	Silberhaft	Blima		Yehuda	Yitzhak		7/13/1885				
77	17	36	M	Silberhaft	Shevach		Hillel			11/10/1926		zyl 39 lat		
79	12	32	F	Silberhaft	Breindel		Moshe Aharon	Yechiel Meir		2/25/1916				
88	10	21	M	Silberhaft	Yechiel Meir		Hillel			3/14/1917				
88	21	28	M	Silberhaft	Yitzhak Yaakov		Yehuda			2/20/1917				
<p><i>CHAVA (daughter of Avraham) AVRAHAM (brother of Shevach)</i></p>														

עשרת בני משפחת זילברפט לדורותיהם, אשר קבורים בבית הקברות היהודי המרכזי בורשה פולין.

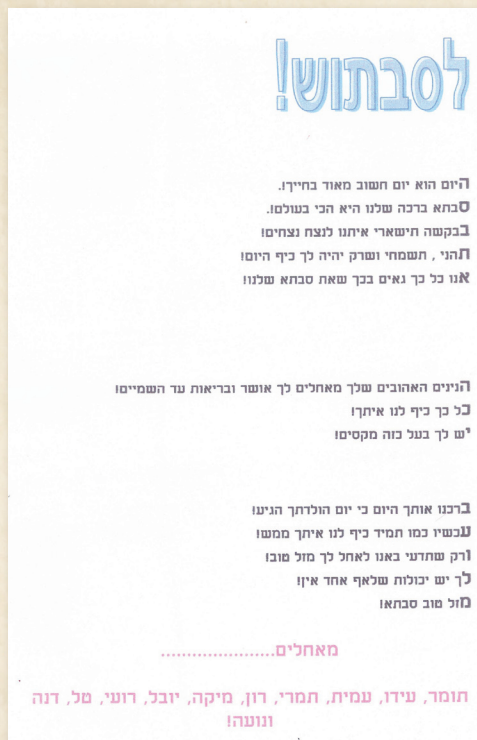
משפחות זילברהפט ארבל. 2002.

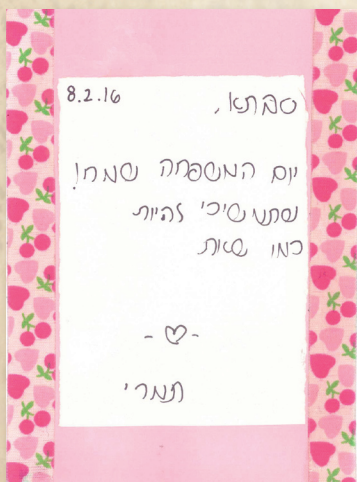
ברכה ומשה זילברהפט וששת הנכדות. 2002.

משה זילברהפט ויוסי בנו עם הדוד משה זילברהפט 2013.

היננים חוגגים לסבתא רבתא ברכה,
יום הולדת תשעים ומברכים...

תמרי מברכת את סבתא תהילה ביום המשפחה.

